

emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény szerinti alapvető szabadságok által védett célok közül azonban egyetlenegy sem (vezetőiengedély-turizmus)?

(¹) HL L 237., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 317. o.

(²) HL L 403., 18. o.

2010. szeptember 28-án benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Portugál Köztársaság

(C-470/10. sz. ügy)

(2010/C 328/34)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: M. França és I. V. Rogalski meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság — mivel a más tagállamban jogszerűen letelepedett közösségi szabadalmi ügyvivők bármilyen átmeneti szolgáltatásnyújtásával kapcsolatban fenntartja a portugál hatóságok általi nyilvántartásba vételre és tanúsítvány kiállítására vonatkozó követelményt, és ellenőrzi az akár átmeneti szolgáltatásnyújtás keretében Portugáliába utazó közösségi szabadalmi ügyvivők szakmai képesítéseit — nem teljesítette az EUMSZ 56. cikkből és a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (¹) 5–7. cikkéből eredő kötelezettségeit.

— A Bíróság a Portugál Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A vitatott portugál szabályozás megakadályozza, hogy a más tagállamban jogszerűen letelepedett szabadalmi ügyvivők képviselőként lépjenek fel Portugáliában az Instituto Nacional da Propriedade Industrial (INPI) előtt, amikor ez utóbbi tagállamba azért utaznak, hogy más tagállamban székhellyel rendelkező ügyfeleknek nyújtsanak szolgáltatásokat, amennyiben korábban nem teljesítették vagy az ezen intézmény általi akkreditációjukhoz vagy elismeréshez szükséges vizsgát.

(¹) HL L 255., 22. o.

Az Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg (Ausztria) ál 2010. szeptember 28-n benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Martin Wohl s Veres Ildikó kontra Magistrat der Stadt Salzburg, további fél: Finanzamt Salzburg-Stadt

(C-471/10. sz. gy)

(2010/C 328/35)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő birosag

Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg

Az alapeljaras felei

Felperesek: Martin Wohl s Veres Ildikó

Alperes: Magistrat der Stadt Salzburg

További fél: Finanzamt Salzburg-Stadt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

gy kell-e értelmezni a Magyar Koztarsasagnak az Európai Uniohoz történő csatlakozasarol szolo okmány 24. cikkében hivatkozott és X. mellékletében foglalt listát (1. A személyek szabad mozgása) (¹), hogy a Magyarországról Ausztriába irányuló munkaerő-kölcsönzést nem munkavallok kikuldesenek kell tekinteni, és a magyar/szlovák munkavallok ausztriai alkalmazására vonatkozó nemzeti korlátozások ugyanúgy vonatkoznak a magyar vállalkozások alat kölcsönzött (s azoknál szabályszerűen alkalmazott) magyar/szlovák munkavallok ausztriai alkalmazására?

(¹) HL 2003. L 236., 846. o.

2010. szeptember 29-n benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Magyar Koztarsasag

(C-473/10. sz. gy)

(2010/C 328/36)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: H. Stovlbek s Simon B. D., meghatalmazottak)

Alperes: Magyar Koztarsasag

Kereseti kérelmek

A Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy

1. állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság

- nem teljesítette a módosított 91/440/EGK ⁽¹⁾ irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében, illetve II. mellékletében, valamint a 2001/14/EK ⁽²⁾ irányelv 14. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, mert nem biztosítja a menetvonal-kijelölés vasúttársaságoktól való függetlenségét,
- nem teljesítette a módosított 91/440/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében, illetve II. mellékletében, valamint a 2001/14/EK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, mert nem biztosítja a díjmegállapítás vasúttársaságoktól való függetlenségét,
- nem teljesítette a 2001/14/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mert nem biztosítja a pályahálózat-működtetők pénzügyi egyensúlyát,
- nem teljesítette a 2001/14/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mert nem ösztönzi a pályahálózat-működtetőket az infrastruktúra biztosítása költségeinek és a pályahasználati díjaknak a csökkentésére,
- nem teljesítette a 2001/14/EK irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mert nem biztosítja, hogy a minimális szolgáltatások összességéért és a szolgáltatási infrastruktúrához való hozzáférésért fizetendő díjak megegyezzenek a vonatközlekedetésből közvetlenül eredő költséggel,
- nem teljesítette a 2001/14/EK irányelv 11. cikkében foglalt kötelezettségét, mert nem léptette hatályba a vasúttársaságokat és a pályahálózat-működtetőket a vasúti hálózat zavarainak minimalizálására és a vasúthálózat teljesítményének javítására ösztönző rendszert;

2. kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 91/440/EGK, valamint a 2001/14/EK irányelvek célja, hogy egyenlő feltételeken alapuló és hátrányos megkülönböztetéstől mentes hozzáférést biztosítson a vasúttársaságok számára a vasúti infrastruktúrához. Ezen célkitűzés elérése érdekében a fenti irányelvek elírják, hogy vasúti szállítási szolgáltatásokat

nyújtó szervezet nem hozhat menetvonal-kijelöléssel kapcsolatos döntést, s a kapacitáselosztást független elosztó szervezetnek kell ellátnia. Ha vasúttársaság végzi a forgalomirányítást, ez óhatatlanul versenyelőnyhöz juttatja, hiszen a forgalomirányítással járó feladatok ellátása érdekében részletes ismeretekkel kell rendelkeznie a vasúttársaságok által nyújtott szolgáltatásokról, azok mennyiségéről, időpontjairól.

Jelen kereset benyújtását többek között az a tény tette szükségessé, hogy Magyarországon — a fenti irányelvek rendelkezéseit megsértve — a vasúti forgalomirányítást vasúti szállítási szolgáltatásokat nyújtó szervezetek végzik.

A forgalomirányítás nem tekinthető olyan infrastruktúra-üzemeltetési tevékenységnek, mely nem jár menetvonal-kijelöléssel, illetve kapacitáselosztással, hiszen a forgalomirányító szükségképpen bevonódik a menetvonal-kijelöléssel, illetve kapacitáselosztással kapcsolatos döntéshozatali folyamatba. A forgalomirányítóknak egyrészt ismernie kell a kapacitáselosztási döntéseket annak érdekében, hogy irányítani tudja a forgalmat, másrészt pedig üzemzavar, vagy vészhelyzet esetén meg kell tennie a tervszerinti közlekedés helyreállításához szükséges intézkedéseket, ami szükségképpen együtt jár a rendelkezésre álló menetvonalak, illetve hálózati kapacitás újraelosztásával.

A forgalomirányítás függetlenségének elvét sérti az, hogy Magyarországon vasúttársaságok állítják ki az infrastruktúra-használatért fizetendő díjak részletes számláit. Mivel a részletes számlák szükségképpen utalnak többek között az egyes vasúttársaságok által felhasznált szolgáltatásokra, továbbá azok mennyiségére és időpontjára, a számlakiállítás az azt végző vasúttársaságokat versenyelőnyhöz juttatja.

A menetvonal-kijelölés függetlensége követelményének megsértésén túl a Magyar Köztársaság azáltal is elmulasztotta a 91/440/EGK, valamint a 2001/14/EK irányelvekből fakadó kötelezettségei teljesítését, hogy

- nem rögzítette azokat a feltételeket, amelyek biztosítanák a pályahálózat-működtetők pénzügyi egyensúlyát,
- nem tette meg azokat az intézkedéseket, melyek a pályahálózat-működtetőket működtetési költségeik és hálózat-hozzáférési díjaik csökkentésére kényszerítenék,

- nem hozott olyan végrehajtási intézkedéseket, melyek biztosítanák a közvetlen költség elvének alkalmazását a szolgáltatási infrastruktúrához való hozzáférésért fizetendő díjak megállapítása során, s végül

— nem fogadott el a vasúttársaságokat és a pályahálózat-működtetőket a vasúti hálózat zavarainak minimalizálására és a vasúthálózat teljesítményének javítására ösztönző intézkedésekből álló teljesítményösztönző rendszert.

⁽¹⁾ A Tanács irányelve (1991. július 29.) a közösségi vasutak fejlesztéséről; HL L 237., 25. o., magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet 1. kötet 341. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2001/14/EK irányelve (2001. február 26.) a vasúti infrastruktúrakapacitás elosztásáról, továbbá a vasúti infrastruktúra használati díjának felszámításáról és a biztonság tanúsítványáról; HL L 75., 29. o., magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet 5. kötet 404. o.

A Törvényszék (első tanács) T-571/08. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 14-én hozott végzése ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2010. október 1-jén benyújtott fellebbezés

(C-475/10. P. sz. ügy)

(2010/C 328/37)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Németországi Szövetségi Köztársaság (képviselők: T. Henze, J. Möller és N. Graf Vitzthum meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

— A szövetségi kormány azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének a T-571/08. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 14-én hozott végzését,

— a Bíróság az Európai Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés tárgya a Törvényszék azon végzése, amelyben a Törvényszék közbenső kérdés keretében mint elfogadhatatlant elutasította a Deutsche Post AG (a továbbiakban: DPAG) számára nyújtott állami támogatásra vonatkozó eljárásban a Bizottság által 2008. október 30-án hozott információnyújtási rendelkezés ellen a fellebbező által benyújtott kereset.

A Bizottság a megtámadott határozatban elrendelte, hogy a fellebbező szolgáljon információval a DPAG 1989 és 2007 közötti időszakra vonatkozó összes kiadásáról és bevételéről, noha a DPAG privatizációja, amely keretében a kifogásolt átutalások lényegében történtek, már 1994-ben befejeződött. A Bizottság azon előzetes jogi kérdés tisztázása helyett, hogy valójában mely időszakokat kell figyelembe venni, az ezzel járó ráfordításra tekintet nélkül először a privatizációtól a jelen időpontig tartó teljes időszakra vonatkozóan követelte a DPAG bevételi és kiadási helyzetére vonatkozó információkat. Ezzel az eljárással a Bizottság aránytalanul megterhelte a fellebbezőt és az érintett vállalkozást.

A Bíróságnak alapvetően azt kell tisztáznia, hogy a Bizottság a támogatásra vonatkozó eljárás keretében ténylegesen tetszés szerinti mértékben kötelezheti-e a tagállamot információnyújtásra, anélkül hogy közvetlen bírósági felülvizsgálatnak lenne alávetve. Amennyiben nem helyes a Törvényszék azon jogi értékelése, hogy az ilyen határozatok nem támadhatók meg, a tagállamoknak és az érintett vállalkozásoknak először is mindig jelentős — többek között pénzbeli — ráfordítással kellene a vonatkozó rendelkezéseket teljesíteniük, noha azokat jogellenesnek tartják. Ugyanakkor fennáll az üzleti titkok hozzáférhetővé tételének veszélye, amelyek ismerete a támogatásra vonatkozó eljárásban adott körülmények között egyáltalán nem szükséges.

A Törvényszék megtámadott végzése több tekintetben is jogi hibában szenved.

Először is a Törvényszék a megtámadható aktus fogalmának értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot, és figyelmen kívül hagyta a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, amikor a megtámadott aktust „annak tartalma alapján” vizsgálta. Az aktusnak az anyagi jogi hatásai alapján való értékelésére ugyanis csak akkor kerül sor, ha nincs olyan határozat, amely már jogi formájánál fogva kötelező jelleggel bír. Mivel azonban a Bizottság 659/1999 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján hozott kérdéses határozatának kötelező jellege már a jogi formájából adódik, nem szükséges tovább vizsgálni, hogy az intézkedés a szerzőjének szándéka szerint konkrétan arra irányult-e, hogy a fellebbező tekintetében joghatásokat váltson ki.

Másodszor a Törvényszék az információnyújtási rendelkezés ideiglenes jellegének értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel a versenyjogi vizsgálati eljárás megindítása elleni kereset elfogadhatóságára vonatkozó ítélkezési gyakorlatra hivatkozva azon jogilag téves következtetésre jutott, hogy a határozat véglegessége a Bizottság kérdéses információnyújtási rendelkezése elleni kereset elfogadhatósága tekintetében is irányadó.

Harmadszor a Törvényszék az információnyújtási rendelkezés joghatásainak értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel figyelmen kívül hagyta, hogy valamely intézkedés akkor vált ki kötelező joghatásokat, ha a címzett érdekeit a jogállásába